

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy XIV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Aleksandra Smólska-Kreft
Protokolant:	stażysta Karolina Niewinczany

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2020 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa C. B.

przeciwko (...) S.A.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 17.548,00 zł (siedemnaście tysięcy pięćset czterdzieści osiem złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:
 - 15.000 zł od dnia 14 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty;
 - 2.548 zł od dnia 6 listopada 2019 r. do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.467,00 zł (pięć tysięcy czterysta sześćdziesiąt siedem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 275,80 zł (dwieście siedemdziesiąt pięć złotych 80/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Aleksandra Smólska-Kreft

UZASADNIENIE

Powódka C. B. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej siedzibą w W. kwoty 15 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty. Domagała się także zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż w dniu 13 listopada 2016 r. na skutek wypadku komunikacyjnego doznała wstrząśnienia mózgu, urazu prawej ręki i prawej nogi. Pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił jej kwotę 10 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz zwrócił koszty leczenia w kwocie 283,29 zł. W ocenie powódki przyznana kwota nie stanowi odpowiedniej rekompensaty z tytułu wypadku. Wypadek istotnie wpłynął na komfort i jakość życia powódki. Do dnia dzisiejszego powódka nie może pogodzić się ze swoim obecnym stanem i podejmuje ogromny wysiłek by powrócić do normalnego funkcjonowania.

Mimo upływu czasu powódka nadal porusza się przy pomocy kuli, ma problemy z chodzeniem po schodach, potrzebuje pomocy w załatwianiu spraw życia codziennego jak sprzątanie, robienie zakupów.

Pozwany zakwestionował roszczenie powódki co do wysokości. W ocenie pozwanego przyznana powódce kwota w pełni zrekompensowała powódce doznaną krzywdę. Podkreślił, że sprawca wypadku także został zobowiązany do wypłaty zadośćuczynienia na rzecz powódki w kwocie 1 350,00 zł. Zakwestionował także żądanie w zakresie daty naliczania odsetek za opóźnienie. Zdaniem pozwanego odsetki te powinny być naliczane od daty wyrokowania. W oparciu o te zarzuty wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pismem z dnia 24 września 2019 r. powódka rozszerzyła powództwo o dalszą kwotę 2 548,00 zł tytułem poniesionych przez nią kosztów opieki z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pozwanej pisma rozszerzającego powództwo. Powyższe uzasadniła wynikiem postępowania dowodowego, w tym ustaleniem przez biegłego sądowego potrzeby sprawowania nad powódką opieki. Wysokość kosztów obliczyła w oparciu o stawkę 13 zł/godzinę.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w tym zakresie podnosząc, iż biegły nie wskazał precyzyjnie okresu, w jakim powódka wymagała opieki osób trzecich.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 listopada 2016 r. w B. na niestrzeżonym parkingu przy ul. (...) w B. powódka została potrącona przez samochód doznając urazu głowy z utratą przytomności oraz obrażeń prawej strony ciała. Sprawca wypadku był ubezpieczony w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym.

okoliczności bezsporne nadto dowód: kserokopia dowodu osobistego powódki – k.14-15 akt, wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 25 kwietnia 2017 r.16 akt, wniosek prokuratora o warunkowe umorzenie postępowania – k. 17-19 akt, wydruk ze strony (...) dotyczący polisy sprawcy – k. 20 akt, przesłuchanie powódki – k.

Bezpośrednio po wypadku powódka została przewieziona do Szpitala (...) im. dr J. B. w B. gdzie po wykonaniu niezbędnych badań stwierdzono u niej wstrząśnienie mózgu z utratą przytomności, złamanie prawej kości piszczelowej, uraz prawego stawu kolanowego oraz złamanie podstawy V kości lewego śródstopia. Złamaną prawą nogę zaopatrzono opatrunkiem gipsowym. Powódka opuściła szpital z zaleceniem kontroli w Poradni Neurochirurgicznej i dalsze leczenie w (...). W dniu wypisu powódce założono ortezę na prawą kończynę i ortezę na lewą stopę.

dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego – k. 21-22,24-25 akt, karta medycznych czynności ratunkowych – k. 23 akt, faktura VAT – k. 35 akt zeznanie świadka G. K. – k. 225 akt

Powódka kontynuowała leczenie ambulatoryjnie w (...), uczęszczała także na zabiegi fizjoterapeutyczne. W dniu 29 grudnia 2016 r. powódka zgłosiła się do Szpitala (...) im. J. B. w B. z powodu jednorazowego epizodu ciemnego zabarwienia moczu. Przeprowadzone badania wykluczyły konieczność hospitalizacji. Jeszcze tego samego dnia powódka została wypisana do domu z zaleceniem nawadniania organizmu i kontroli w Poradni Urologicznej. Powódce przepisano również stosowne leki.

dowód: skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne w/w z karta zabiegów– k. 28-30,33-34 akt, dokumentacja medyczna – k. 31-32, 89-122,157-213 akt

Powódka nie wymagała leczenia operacyjnego. Leczona była zachowawczo poprzez zastosowanie ortez stabilizujących staw kolanowy i stopę. Leczenie przebiegało bez powikłań. Zmiany pourazowe w zakresie stawu kolanowego uzasadniają przyjęcie 10% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Z kolei złamanie V kości śródstopia skutkowało uznaniem 2% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Aktualnie stan zdrowia powódki uległ stabilizacji aczkolwiek rokowania są złe. Powódka w wyniku urazu ma objawy rozpoczynającego się procesu zwyrodnieniowego kolana.

dowód: opinia biegłego sądowego R. R. – k. 248-251 akt

Powódka w okresie bezpośrednio po wypadku wymagała pomocy osób trzecich. W pierwszych dwóch tygodniach po wypadku powódka wymagała opieki w wymiarze 6 godzin dziennie. W tym okresie mogły towarzyszyć powódce znaczne dolegliwości bólowe. W późniejszym czasie powódka wymagała opieki w zakresie 4 godzin dziennie przez 4 tygodnie a dolegliwości bólowe w tym okresie były umiarkowane. Pomoc świadczona była przez córkę i sąsiadkę I. T., które przygotowywały powódce posiłki, pomagały w sprzątnięciu, robieniu zakupów i utrzymaniu higieny osobistej. W chwili obecnej powódka nie wymaga stałej opieki osoby trzeciej, jednak potrzebuje wsparcia w przynoszeniu zakupów. Nadal porusza się o kuli.

dowód: opinia biegłego sądowego R. R. – k. 248-251 akt, opinia uzupełniająca biegłego sądowego R. R. – k. 275 akt, zeznanie świadka G. K. – k. 225 akt, zeznania świadka I. T. – k. 226-227 akt, przesłuchanie powódki – k. 227-228 akt

W wyniku zdarzenia znacznie obniżyła się jakość życia powódki. Proces rekonwalescencji wiązał się ze znacznymi dolegliwościami bólowymi. Przez miesiąc czasu powódka nosiła but ortopedyczny. Długo poruszała się przy pomocy dwóch kul. Aktualnie powódka nie może swobodnie się poruszać, ma zachwiania równowagi, często miewa bóle głowy. Straciła pewność siebie, boi się sama wychodzić. Do dnia dzisiejszego powódka nie może pogodzić się ze swoim obecnym stanem zdrowia, stała się niecierpliwa, nerwowa. Odczuwa dolegliwości bólowe kolana. W przypadku konieczności zrobienia cięższych zakupów korzysta z pomocy sąsiadki.

dowód: zeznania świadka G. K. – k. 225-226 akt, przesłuchanie powódki – k. 227-228 akt

Wyrokiem karnym przyznano powódce od sprawcy zdarzenia zadośćuczynienie w kwocie 1 350,00 zł. Powódka wystąpiła ponadto do pozwanego o wypłatę zadośćuczynienia oraz odszkodowania za koszty leczenia i dojazdów do placówek medycznych. W wyniku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel tytułem zadośćuczynienia przyznał i wypłacił powódce kwotę w łącznej wysokości 10.000,00 zł oraz zwrócił koszty leczenia w kwocie 283,29 zł. Powódka złożyła reklamacje na decyzję pozwanego. W odpowiedzi pozwany stwierdził brak podstaw do podwyższenia zadośćuczynienia.

okoliczności bezsporne nadto dowód: zgłoszenie szkody – k. 37-39 akt, pismo pozwanego z dnia 14 grudnia 2016 r. – k. 40-42 akt, pismo pozwanego z dnia 09 stycznia 2017 r. – k. 43 akt, pismo pozwanego z dnia 21 stycznia 2017 r. – k. 44-45 akt, pismo pozwanego z dnia 27 stycznia 2017 r. – k. 46-47 akt, pismo pozwanego z dnia 03 kwietnia 2017 r. – k. 48-49 akt, orzeczenie lekarskie – k. 50-55 akt, reklamacja – k. 56-57 akt, odpowiedź na reklamacje – k. 58-59 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty prywatne, przedłożone przez strony procesu, pisemne opinie biegłego sądowego oraz w oparciu o zeznania świadków G. K., I. T. i dowód z przesłuchania powódki.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w sprawie, albowiem nie były one kwestionowane przez strony, a ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu.

Nie istniały także podstawy ku temu, aby Sąd powziął wątpliwości, co do wiarygodności zeznań słuchanych w sprawie świadków oraz powódki. Ich wyjaśnienia były szczere i logiczne. W sposób spójny opisali konsekwencje zdrowotne wynikające z wypadku.

Sąd podzielił wnioski opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii R. R.. Zarówno sporządzona przez biegłego opinia podstawowa jak i uzupełniająca były spójne i fachowe. Twierdzenia biegłego zawarte w tych opiniach poparte zostały logiczną i spójną argumentacją opartą na zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji medycznej a także na przeprowadzonym przez biegłego badaniu powódki. Poczynione przez biegłego spostrzeżenia dotyczyły zarówno dolegliwości związanych z uszczerbkiem na zdrowiu doznany przez powódkę jak i wywołanych przez doznany uraz skutków w życiu codziennym powódki.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do oceny wysokości zadośćuczynienia oraz podstaw do zasądzenia odszkodowania z tytułu opieki nad powódką i jego wysokości. Wedle strony powodowej rozmiar doznanej krzywdy a także zakres cierpień fizycznych przemawiały za przyznaniem jej dopłaty zadośćuczynienia w kwocie 15 000,00. Zasadnym, w jej ocenie było również przyznanie kosztów za sprawowaną nad nią opiekę w wymiarze 6 godzin dziennie przez pierwsze dwa tygodnie od wypadku i 4 godziny dziennie przez dalsze 4 tygodnie dni przy przyjęciu stawki 15 zł za godzinę. Pozwany utrzymywał natomiast, że wypłacona dotychczas powódce kwota 10 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia w całości wyczerpuje jej roszczenia. Zakwestionował ponadto okres, w jakim powódka wymagała pomocy osób trzecich.

Sąd zważył, iż podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowi art. 822 k.c., art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 392) w zw. z art. 36 ust. 1 tej ustawy oraz art. 436 § 1 k.c. w zw. a art. 435 k.c., art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c.

Sama zasada odpowiedzialności nie była przedmiotem sporu pomiędzy stronami.

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień fizycznych (ból i inne dolegliwości) oraz cierpień psychicznych (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia). Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego. W art. 445 k.c. mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo. Zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (SN w wyroku z dnia 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107; w wyroku z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92; por. też wyrok z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78, Monitor Prawniczy - Zestawienie Tez (...) str. 469).

Treść art. 445 k.c. pozostawia – z woli ustawodawcy – swobodę sądowi orzekającemu w ustalaniu wysokości zadośćuczynienia i pozwala – w okolicznościach rozpoznawanej sprawy – uwzględnić indywidualne właściwości i subiektywne odczucia osoby pokrzywdzonej (SN w wyroku z dnia 19 maja 1998 r., II CKN 756/97, niepubl.).

W ocenie Sądu, adekwatne do doznanej krzywdy będzie zadośćuczynienie w łącznej kwocie 25 000,00 zł. Na skutek wypadku powódka doznała 12% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Bezpośrednio po wypadku powódka przez kilka dni przebywała w szpitalu, gdzie była poddawana diagnostyce, obserwacji i leczeniu zachowawczemu. Przez pierwsze tygodnie po urazie odczuwała nasilone dolegliwości bólowe, które uśmierzała lekami przeciwbólowymi. Powódka miała trudności w poruszaniu się i nie mogła wykonywać prostych czynności życia codziennego jak mycie, sprzątanie, robienie zakupów, przygotowywanie posiłków. Z uwagi na ograniczoną samodzielność powódka potrzebowała pomocy drugiej osoby i przez pewien czas była od niej zależna. Opiekę nad powódką sprawowała jej córka oraz sąsiadka, które pomagały jej przy korzystaniu z toalety, utrzymywaniu higieny, co było dla powódki bardzo krępujące i dolegliwe. Ograniczenia ruchowe wywołane urazem wymuszające zmniejszoną aktywność życiową, niewątpliwie stanowiły i nadal stanowią dodatkowe źródło ujemnych doznań wpływających negatywnie na komfort życia.

Za przyznaniem dalszego zadośćuczynienia przemawia także rozmiar cierpień psychicznych powódki. Powódka bardzo długo poruszała się przy pomocy kul łokciowych. Była uzależniona od pomocy innych osób, i w organicznym zakresie, nadal pozostaje uzależniona np. od pomocy w zakupach. Wypadek spowodował, że powódka szybciej została uzależniona od pomocy innych osób, niż wymagał tego jej stan zdrowia spowodowany wiekiem. Powódka już nigdy nie wróci do pełnej sprawności sprzed wypadku, już zawsze będzie miała problemy z poruszaniem się. Pomimo upływu czasu nadal odczuwa dolegliwości bólowe prawego kolana. Okresowo dochodzi do wysięków z kolana, utrzymują się również obrzęki stawu kolanowego. Negatywne rokowania co do stanu zdrowia niewątpliwie mają wpływ na jej

poczucie krzywdy – wypadek przyspieszył ograniczenia życiowe powódki spowodowane wiekiem – odebrał jej kilka ostatnich lat samodzielności i niezależności.

Wszystkie te okoliczności prowadziły do uznania, że przyznana dotychczas kwota była rażąco zaniżona.

Przyznana zatem przez Sąd faktycznie dodatkowa kwota 15 000,00 zł daje w sumie 25 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. W ocenie Sądu powyższa kwota w pełni zrekompensuje doznaną krzywdę i jednocześnie nie doprowadzi do wzbogacenia.

Na uwzględnienie zasługiwało również roszczenie powódki dotyczące odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów opieki nad powódką.

Stosownie do treści art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie przewidziane w tym przepisie obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe. Należą do nich koszty leczenia (pobytu w szpitalu, konsultacji lekarskich, pomocy pielęgniarstwa, koszty lekarstw), koszty specjalnego odżywiania, nabycia protez, wydatki związane z przewozem chorego do specjalistów i na zabiegi, koszty zabiegów rehabilitacyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1981r. I CR 455/80 OSPiKA 1981 poz.223, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 października 1973r. II CR 365/73 OSNCP 1974 nr 9, poz. 147).

W przypadku kosztów opieki, ewentualny rozmiar roszczenia przysługującego poszkodowanemu, zależy od dochodu utraconego przez członków rodziny rezygnujących z pracy lub działalności gospodarczej, a gdy opieka może być sprawowana przez osobę trzecią - wysokość odszkodowania nie może przekraczać wynagrodzenia osoby mającej odpowiednie kwalifikacje do wykonywania takiej opieki (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007r. II CSK 474/06, LEX nr 274155).

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego (opinia biegłego) wynika, iż powódka przez pierwsze dwa tygodnie wymagała pomocy w wymiarze 6 godzin dziennie a przez kolejne 4 tygodnie w wymiarze 4 godzin dziennie Opiekę nad powódką sprawowała jej córka oraz sąsiadka i dotyczyła podstawowych czynności dnia codziennego jak utrzymywanie higieny, sprzątanie, przygotowywanie posiłków. Powódka domagała się kosztów opieki w oparciu o stawkę 13,00 zł za godzinę. Sąd zaakceptował powyższą stawkę, która w ocenie Sądu nie jest wygórowana. Poza tym stawka ta nie była kwestionowana przez stronę pozwaną. Nie budziło wątpliwości Sądu, że stawka w takiej wysokości pozostaje w więcej niż dolnych granicach, znanych Sądowi z urzędu, chociażby z innych postępowań o tożsamym przedmiocie.

W tym stanie rzeczy Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 17 548,00 zł. Na powyższą kwotę składało się zadośćuczynienie w wysokości 15 000,00 zł oraz wydatki na opiekę w kwocie 2 548,00 zł.

Odnośnie żądania zasądzenia odsetek ustawowych należy podnieść, iż należą się one zgodnie z art. 481 § 1 k.c. od dnia wymagalności roszczenia, z którego nadejściem dłużnik popada w opóźnienie. W przypadku ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej wymagalność ta nadchodzi co do zasady w dniu następującym po okresie 30 dni od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie, jakim to okresem dysponuje ubezpieczyciel w celu wypłaty odszkodowania (art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). W niniejszej sprawie mając na uwadze fakt, pozwany pismem z dnia 14 grudnia 2016 r. potwierdził przyjęcie szkody Sąd zasądził odsetki od kwoty zadośćuczynienia, zgodnie z żądaniem pozwu tj. od dnia 14 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty.

Odsetki od kwoty 2 548,00 zł Sąd zasądził od dnia 6 listopada 2019 r. do dnia zapłaty. Odpis pisma rozszerzającego powództwo został doręczony pozwanemu przez Sąd w dniu 5 listopada 2019 r. Jednakże od samego powoda pozwany otrzymał odpis tego pisma już na przełomie września i października 2019 r., ponieważ ustosunkował się do żądania już pismem z 9 października (...). Mając na uwadze obieg poczty, 30-stodniowy termin na ustosunkowanie się do żądania zapłaty zadośćuczynienia oraz obowiązek doręczenia pisma rozszerzającego powództwo przez Sąd - nawet pomiędzy pełnomocnikami, , roszczenie o zwrot kosztów opieki Sąd uznał za wymagalne od dnia 6 listopada 2019 r.

Nie ma przy tym racji pozwany podnosząc w niniejszej sprawie możliwość przyznania odsetek dopiero od daty wyrokowania, bowiem rodzaj i zakres szkody ustalony był znacznie wcześniej. Jak słusznie wskazano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2011 r. (I CSK 243/10) jeżeli zobowiązany nie płaci zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub w terminie ustalonym zgodnie z art. 455 in fine k.c., uprawniony nie ma niewątpliwie możliwości czerpania korzyści z zadośćuczynienia, jakie mu się należy już w tym terminie. W konsekwencji odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu już w tym terminie powinny się należeć od tego właśnie momentu. Stanowiska tego nie podważa pozostawienie przez ustawę zasądzenia zadośćuczynienia i określenia jego wysokości w pewnym zakresie uznaniu sądu. Przewidziana w art. 445 § 1 i art. 448 k.c. możliwość przyznania przez sąd odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za krzywdę nie zakłada bowiem dowolności oceny sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze. Mimo więc pewnej swobody sądu przy orzekaniu o zadośćuczynieniu, wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego, lecz deklaratywny.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 467,00 zł. Koszty poniesione przez powódkę obejmują: opłatę od pozwu w kwocie 750,00 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz wykorzystana zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 500 zł. J. chodzi o wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, to w wysokości minimalnej ustalonej w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, wynosi ono 3 600,00 zł. Powoda wniosła o przyznanie tego wynagrodzenia w podwójnej wysokości. W ocenie Sądu brak było podstaw do przyznania kosztów procesu w tej wysokości. Po pierwsze powódka nie uzasadniła żądania w innej wysokości, nie przedłożyła spisu kosztów, a w ocenie Sądu niniejsza sprawa była sprawą standardową, nie wymagającą od pełnomocnika wzmoczonego nakładu pracy ani pod względem niezbędnego czasu pracy czy nietypowości czynności. Jednak w związku z możliwością przyznania podwyższonych kosztów w związku z odbytymi terminami rozprawy, Sąd ponad 3600 zł przyznał dalszą kwotę 600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.

Z uwagi na fakt, iż pozostały nie rozliczone koszty związane z wynagrodzeniem biegłego sądowego oraz opłata od rozszerzonego powództwa, które tymczasowo poniósł Skarb Państwa, Sąd na podstawie art. 108 k.p.c. w związku z art. 130 § 1 k.p.c. i z art. 98 k.p.c. obciążył tymi kosztami pozwanego nakazując pobrać od niego na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 275,80 zł.

SSR Aleksandra Smólska-Kreft